

מסורת הש"ס

(א) נפי קדושי לא; (ב) נפי
תוס' מנחות נד. ד"ה לית;
(ג) נלעיל קתל; (ד) ע"ז ל;
(ה) נבנע"ז ל; ח"מ אלהות
אלג בערך בנים נרם שפתינ;
(ו) נלעיל קתל; (ז) חולני;
קלי; (ח) תוספי פ"ח;
(ט) מ"א לאסורא.

הגרות הב"ח

(א) רש"י ד"ה לפי
שאלן עושין אותה אלף;
(ב) ד"ה תנן וכו' לא זכר
השבילים מנין; (ג) ח"ח מן
וכי בבבא כרי שפתי;
(ד) ד"ה אלג עטל הויא;
בכרה ונותן לתוך האכוס;

גליון הש"ס

נב"א אבר מ"ד וזש"א לית
הלבאת בכל חני שפעתתא.
ע"ז מנחות בל י"ד ע"א
תוס' ד"ה לית הלכא;
רש"י ד"ה אכל נוטל וכו'
נוטל מאילי ב"ר"ש. ע"ז נלעיל
דף י"ד ע"א ש"ס ד"ה
כלאס דהכלס;

רבינו חננאל

לפי שאין עושין אותה
אלא לגוון, פי' [לגוין]
לבעבו להתראות בו גונג
של ביצה. מאכל המרס.
פי' זה המאכל ממורס
הוא כדחנן (נתן) [נטל]
את הדם ונתנו למרסו עד
על הרוב הרביעי. וי"א
מאכל חמורים הוא, כלומר
אינו מאכל בני אדם אלא
מאכל חמורים הוא. חרדל
שלשו מע"ש. חלקו עליו
ור' ורמב"ם ור' יוחנן ור'
איעור, ודבריו שפוטין
הן. וזר וטרא דהוא בתרא
אמר לית הילכתא ככל
הני שמעתתא, אלא כי א"ש
דהניא חרדל שלשו מע"ש
למחר מניחו בין בידו בין
בכלי ונתן לתוכו דבש,
ולא יטרוף אלא מערב
שום שריסקו מע"ש למחר.
נותן לתוכו פול או גריסין,
ולא ישחוק אלא מערב,
וממשך את האמינה
לתוכה. מאי אמינתה, גנה.
אנומלין, יין ושמן דבש
ופלפלין, אלונתיות, יין ישן
ומים צלולין ואפרסמון.
אין שורין את החלתת
בפושין אבל נותן לתוך
החומץ ומיבעיא לן שרה
מאי, ומסקנא, שרה אמר
אבי אסורא מדרבנן, וא"י
יוחנן מתניתין יחידאה היא
והוא ר' יוסי, אבל הכ"א
בין בחמין בין בצונן
אסור, וסוגין דשפעתא
אם שרה מאתמול לשתות
חלתת בשבת מותר, אבל
לשרותו אסור אפילו בצונן.
ואם שרה מקודם השבת
ועשוי בשבת חושש אם
לא ישתה מסתכן, מותר
לשרות בתוכו ולהניחה
בחמה, לכסכוסו כיתונתא.
פי' לרכוכי קא מיכוון
ושרי, או דלמא לאולודי
וכי, פי' לקבץ מקצת
הבנן של פשתים ותוך
ידו לשרפו מפני שרוצחין
הבנן ומתייבש בשמש או
ברוח עזבא אנטון, פי' קשה,
ורוצח לרכוכי, נותן הבנן
לתוך ידיו ומחלין ומביא
ידיו עד שיעשה הבנן ההוא
כמו קפולים קטנים כמין
בבבא בעי ר' ירמיה אטמיו חד
ואיתוי [נתן] או דלמא אטמיו
יתמטש, ודאמרין אמר רב
כהנא ואיחזיק רב יוחנן
שהוא צמר, שאם הוא צמר
אין אומר לו היה לך ללמוד
פשתים מצמר, והרבו רחוק
ביניהם ואינה אלא צמר
נפן שיה קרוב לזה, ופשט רב
חסדא דלרכוכי מיכוון ושרי.
אמר רב חסדא האי כיתונתא

תולין פרק עשרים שבת

קמ.

עין משפט
נר מצוה

לפי שאין עושין אותה אלא לגוון איתמר חרדל שלשו מע"ש למחר אמר רב ממוחו בכלי אבל לא ביד א"ל שמואל ביד אטו כל יומא ממוחו ליה ביד מאכל חמורים הוא אלא אמר שמואל ממוחו ביד ואינו ממוחו בכלי איתמר ר"א אמר אחד זה ואחד זה אסור ורבי יוחנן אמר אחד זה ואחד זה מותר אביי ורבא דאמרי תרווייהו אין הלכה כרבי יוחנן קם רבי יוחנן בשיטתיה דר"א קם רבי אלעזר בשיטתיה דשמואל אביי ורבא דאמרי תרווייהו הלכה כרבי יוחנן (א) אימיה דאביי עבדא ליה ולא אכל דביתהו רבא בר שבא הוה קאימנא קמיה דרבינא ובחשי ליה בשופתא דתומא ואכל *אמר מר זוטרא *לית הלכתא ככל הני שמעתתא אלא כי הא דאתמר ב"ה ה"ה חרדל שלשו מע"ש למחר ממוחו בין ביד בין בכלי ונותן לתוכו דבש ולא יטרוף אלא מערב *שחליים ששחקן מע"ש למחר נותן לתוכו שמן וחומץ וממשך לתוכו אמינתא ולא יטרוף אלא מערב *שום שריסקו מע"ש למחר נותן לתוכו פול וגריסין ולא ישחוק אלא מערב וממשך את אמינתא לתוכו *מאי אמינתא נינייא אמר אביי ש"מ האי נינייא מעליא לתחלי: ועושין אנומלין בשבת: *ת"ר דעושין אנומלין בשבת ואין עושין *אלונגטית ואיזו היא אנומלין ואיזו היא אלונגטית אנומלין יין דבש ופלפלין אלונגטית יין ישן ומים צלולין ואפרסמון דעבדי לבי מסותא למיקר אמר רב יוסף זימנא חדא עלית בתר מר עוקבא לבי באני כי נפקי אתאי אשקיין *חמרא חד כסא וחשי מבינתא דראשי ועד טופרא דכרעי ואי אשקיין כסא אחרניא הואי מסתפינא דלמא מנכו לי מזכותא דעלמא דאתי והא מר עוקבא דשתי כל יומא שאני מר עוקבא דדש ביה: *מתני' אין שורין את החילתית בפושין יאבל נותן לתוך החומץ ואין שולין את הכרשנין ולא שפין אותן אבל נותן לתוך הכברה או לתוך הכלכלה *אין כוברין את התבן בכברה ולא יתננו על גבי מקום גבוה בשביל שירד המוץ אבל נוטל הוא בכברה ונותן לתוך האיבוס: *גמ' איבעיא להו שרה מאי תרגמא רב אדא נרשאה קמיה דרב יוסף שרה חייב חטאת א"ל אביי אלא מעתה שרה אומצא במיא הכי נמי דמיחייב אלא אמר אביי *מדרבנן שלא יעשה כדרך שהוא עושה בחול בעא מיניה רבי יוחנן מר' ינאי מהו לשרות את החלתית בצונן א"ל אסור והא אנן תנן אין שורין את החלתית בפושין הא בצונן מותר א"ל *א"כ מה בין לי ולך מתניתין יחידאה היא דתניא *אין שורין את החלתית לא בחמין ולא בצונן רבי יוסי אומר בחמין אסור בצונן מותר למאי עבדי ליה ליוקרא דליבא רב אחא בר יוסף חש ביוקרא דליבא אתא לקמיה דמר עוקבא א"ל זיל שתי תלתא תיקלי חילתתא בתלתא יומי אול אישתי חמשא בשבת ומעלי שבת לצפרא אול שאל בי מדרשא אמרו ליה תנא דבי רב אדא ואמרי לה תנא דבי מר רב אדא *שותה אדם קב או קביים ואינו חושש אמר להו לשתות לא קמיבעיא לי כי קא מיבעיא לי לשרות מאי אמר להו רב חייא בר אבין בדידי הוה עובדא ואתאי שאילתיה לרב אדא בר אהבה ולא הוה בידיה אתאי שאילתיה לרב הונא ואמר הכי קאמר רב שורה בצונן ומניח בחמה כמאן דשרי *אפילו למאן דאסר ה"מ היכא דלא אישתי כלל אבל הכא כיון דאישתי חמשא ומעלי שבתא אי לא שתי בשבת מיסתכן מיסתמך ואזיל רב אחא בר יוסף אכתפיה דרב נחמן בר יצחק בר אחתיה א"ל כי מטינן לבי רב ספרא עיילינא כי מטו עייליה בעא מיניה מהו לכסכוסו כיתונתא בשבתא לרכוכי כיתונתא קא מיכוין ושפיר דמי או דילמא לאולודי חורא קמיכוין ואסיר א"ל לרכוכי קא מיכוין ושפיר דמי כי נפק אתא א"ל מאי בעא מר מיניה א"ל בעי מיניה מהו לכסכוסו כיתונתא בשבתא ואמר לי שפיר דמי ותבעי ליה למר סודרא סודרא לא קא מיבעיא לי דבעי מר הונא ופשיט לי *ותיפשיט ליה למר מסודרא א"ל *התם מיחזי כי אולודי חורא הכא לא מיחזי כאלולדי חורא אמר רב חסדא האי כיתונתא משלפו

לב א מיי פ"ח מהל' שנת
הל' ד ופ"כ הלכה י'
סמך ללחין ספ' טו"ש ע"א
ס' שכת ספ"ק טו:
ל"ב ב ג מיי פ"כ שם
טו"ש ע"א ספ"ק טו:
ל"ד ד מיי שם ה"א טו"ש ע"
שם ספ"ק ז':
ל"ה ה מיי פ"ד מהל' דעות
הלכה י':
ל"ו ו מיי פ"כ ספ' טו"ש ע"
הלכה ז סמך ללחין ספ'
טו"ש ע"א ספ' טו:
ל"ז ז מיי פ"ח מהל' שנת
סמך ללחין ספ' טו"ש ע"
ל"ח ח מיי שט' ספ"ק ח:
ל"ח ח מיי פ"כ ספ' טו"ש ע"
ל"ט ט סמך שם טו"ש ע"
ל"ח ח מיי שט' ספ"ק ח:
ל"ט ט י ב מיי פ"כ ספ' טו"ש ע"
הלכה ז ופ"כ ספ' טו"ש ע"
ז סמך שם טו"ש ע"א ספ'
שט' ספ"ק י':
ל"מ מ מיי פ"כ ספ' טו"ש ע"
ז סמך שם טו"ש ע"א ספ'
ס' שט' ספ"ק י':

לעיו רש"י

דרש"י פ"ד
[דרש"י פ"ד ר"י להשרות.
בריש"י [קריש"י].]
שחליים.
מינ"א. מנתה (צמח).
ל"ד. א. חלתת.

מוסף רש"י

עושין אנומלין בשבת.
שהוא לשמות. ואין עושין
אלונגטית. שהיא לרפואה
להטות בשולחן מניח
המתקן דמפתח (נ"י ל).
ומים צלולין. ששטפו
ועמדו כללי יום או יומים
להיות ללחין, וסופין בעליונים
צמח צמחנטא (ט"ט).

רב נסים גאון

אין שורין את הכרשנין.
גרסי' בבב' דבני מערבא הני
אין שורין את הכרשנינים
משום כבוד, ולא שפין אותן
התבן משום מרקד.

כמו קפולים קטנים כמין
בבבא בעי ר' ירמיה אטמיו חד
ואיתוי [נתן] או דלמא אטמיו
יתמטש, ודאמרין אמר רב
כהנא ואיחזיק רב יוחנן
שהוא צמר, שאם הוא צמר
אין אומר לו היה לך ללמוד
פשתים מצמר, והרבו רחוק
ביניהם ואינה אלא צמר
נפן שיה קרוב לזה, ופשט רב
חסדא דלרכוכי מיכוון ושרי.
אמר רב חסדא האי כיתונתא